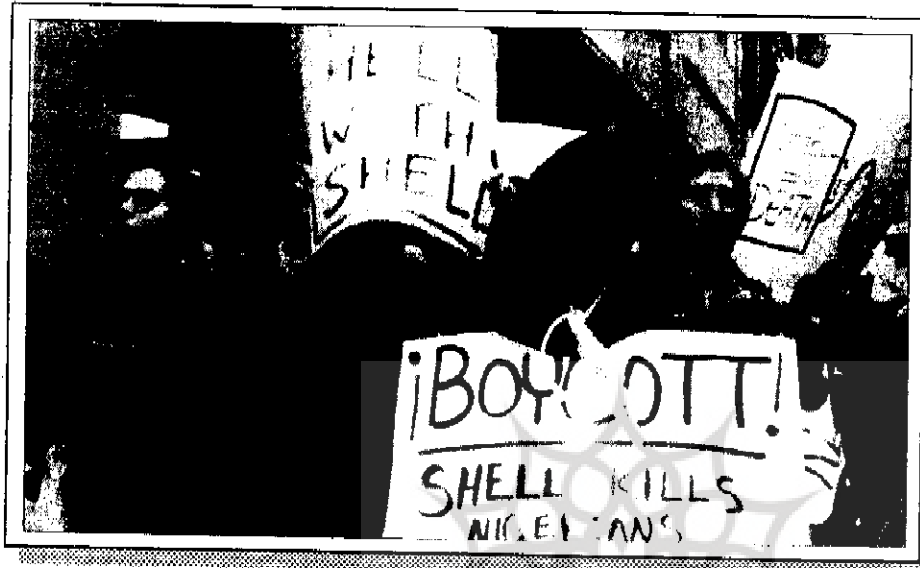

چرا جلوی کاروان «رویال داچ شل» گاو قربانی نکردیم؟!

تظاهرات مردم نیویورک علیه اقدامات غارتگرانه «شل» در نیجریه. روی پلاکاردها نوشته شده «شل» = مرگ

در دهه آخر آن قراردادهای تازه‌ای از نوع قراردادهای بیع متقابل (با بای بک) بین شرکت ملی نفت ایران و شرکت سهامی اکتشافات شل (SHELL) - از زیرمجموعه‌های غول نفتی «رویال داچ شل» - منعقد شد.

خبرهای مربوط به انعقاد این قراردادها که برای بهره‌برداری از میادین نفتی «سروش» و «نوروز» واقع در ۸۰ کیلومتری جزیره خارک به امضا رسیده است، چنان بازتاب داده شد که گویی موفقیت خارق‌العاده‌ای نصیب صنعت نفت شده است، و «رویال داچ شل» آمده است تا پوزه آمریکاییان را به نفع ایرانیان به خاک بمالد و کمک کند تا ما از منابع نفت و گاز خود در مطلوب‌ترین شرایط بهره‌مند شویم.

روزنامه‌ها نوشتند که آقای «فیل واتس» مدیر عامل و رئیس اجرایی گروه شرکت‌های «رویال داچ شل» در مراسم انعقاد این قراردادها در تهران گفته است: «... ما در اینجا کرد آمده‌ایم تا موافقت‌نامه بیع متقابل میدان‌های نفتی سروش و نوروز را به امضاء رسانده و این رویداد را جشن بگیریم.»

این خبر چنان انعکاس داده شد که گویی «رویال داچ شل» یک کمپانی منزه و منصف نفتی است و هیچ نسبتی هم با شرکت نفت ایران و انگلیس که دهه‌های متوالی نفت ایران را غارت کرده بود، ندارد.

البته آمریکاییان از این قرارداد «ترش» کردند. اما این «ترش کردن» به دلیل آن نیست که چرا «شل» تحریم‌هایشان را شکسته است، بلکه از آن رو دلخور شدند که چرا این لقمه چرب نصیب مثلاً «کونکو»، یا «شورون» یا «آرامکو» نشده است؟ که اگر می‌شد برای ما ایرانی‌ها فرقی نداشت، زیرا ماهیت این شرکت‌های نفتی یکسان

است. همه سگ زردند و برادر شغال

وارد شدن از پنجره

سال ۱۳۳۱ نهضت ملی ایرانیان توانست کمربند غارتگران انگلیسی را بشکند. گرچه با کودتای ننگین ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ مجموعه‌های دیگر از کمپانی‌های نفتی با شرایطی جدید، اکتشاف و استخراج نفت ایران را بر عهده گرفتند، اما با پیروزی انقلاب سال ۱۳۵۷، و مواعیدی که در مورد خودکفایی صنعتی، و قطع ید از کمپانی‌های فراملیتی داده شد، این امید در دل ایرانیان ریشه دواند که دیگر هرگز شاهد حضور کمپانی‌های فراملیتی و غارتگر نخواهند بود. اما دو دهه پس از انقلاب شاهدیم که این کمپانی‌ها که از بیرون رانده شده بودند، یکی پس از دیگری از پنجره وارد می‌شوند. بهانه این ورود هم ناتوانی (یا در واقع بی‌عرضگی) ما در بهره‌برداری از منابع نفتی کشور عنوان می‌شود.

آقای «فیل واتس» در همان سخنرانی گفته است: «ما برای ایران منابع مالی، فن‌آوری و تجربه یکصدساله فعالیت خود را در زمینه نفت و گاز به ارمغان می‌آوریم تا توسعه سریع این میادین دریایی را تضمین نماییم...» و «... در آینده ما نکات بسیاری از یکدیگر خواهیم آموخت و در کنار هم، ایران را در درک مزایای اساسی موجود در توسعه ذخایر هیدروکربن این کشور یاری خواهیم رساند...» و «... امیدواریم توافق‌نامه امروز طلیعه‌ای باشد برای ایجاد تعهدات درازمدت دیگری میان شرکت ملی نفت ایران و شل در زمینه توسعه پروژه‌های کلان نفت و گاز. امیدوارم در آینده‌ای نزدیک به ایران بازگردم.»

بدین ترتیب، آقای «فیل واتس» اطمینان خود را از حضور گسترده‌تر در صنعت نفت ایران ابراز می‌کند.

گروهی از مردم هامبورگ با به دار کشیدن آدمکی، صحنه جنایات حکام نظامی نیجریه را به نمایش گذاشته‌اند. آنها آرم «شل» را به شیوه ماهرانه‌ای به صورت اسکلت (نماد مرگ) در آورده‌اند.

است که نظر مردم و انسان‌هایی که می‌خواهند در محیطی ناآلوده زندگی کنند چندان هم بی‌ارزش نیست. در ماه ژوئن گذشته کمپانی شل که تصمیم داشت یک سکوی عظیم نفتی را در دریای شمال به آب بباندازد به دلیل آنکه این سکو می‌توانست آب‌های دریا را آلوده کند با مقاومت حکومت‌های کشورهای آن حوزه روبرو شد و ناگزیر فعالیتش را متوقف کرد. در هفته‌های بعد بار دیگر فعالیت‌های شل بر سر زبان‌ها افتاد و سر خط روزنامه‌های جهان را به خود اختصاص داد:

همزمان با اعدام نه تن از مخالفان رژیم نظامی نیجریه شرکت شل خود را آماده می‌کرد

با سران این رژیم یک قرارداد سه میلیارد و ششصد میلیون دلاری برای استخراج گاز طبیعی در دلتای رود نیجر منعقد کند، افکار عمومی جهان از این اقدام شل به شدت تحریک شد و در بسیاری از کشورها مردم خواستار توقف فعالیت شل در نیجریه که می‌توانست به

استحکام ارکان رژیم نظامی‌ها کمک کند، شدند. شل در مقابل این تظاهرات، و به ویژه گروه‌های فشار طرفدار محیط زیست، نه قادر به ادامه کار است و نه دست برداشتن از رقم سود و سوسه‌انگیز حاصل از این

چه شده است، و مدیریت‌های ۲۰ سال گذشته در وزارت نفت و زیر مجموعه‌های آن چه کرده‌اند که کشور ما مجبور شود درهای خود را به روی یکی از بدنام‌ترین (و در عین حال غول‌آساترین) شرکت‌های نفت خوار بگشاید؟

عملکرد شرکت شل در سراسر جهان به قدری شرم‌آور بوده که حتی نشریات سرمایه‌سالاری نظیر هفته‌نامه اکونومیست راجع به آن مطالب انتقادی متعددی انتشار داده‌اند. از جمله، اکونومیست در یکی از شماره‌های دسامبر ۱۹۹۵ خود مقاله‌ای چاپ کرد که ترجمه کامل آن در شماره ۵۹ «گزارش» (دی ماه ۱۳۷۴) به چاپ رسید. در بخش‌هایی از این مقاله آمده است.

«... رویال داچ شل بزرگترین کمپانی نفتی جهان که همچون سایر شرکت‌های چندملیتی هیچ مرز و ضابطه‌ای برای خود نمی‌شناسد در این اواخر ناگهان پی برده

قرارداد...»

«... شل به جز قراردادی که از آن ذکر رفت سرمایه‌گذاری‌های عظیم دیگری نیز در نیجریه دارد، بزرگترین تولیدکننده نفت نیجریه است و هشتاد درصد بودجه کشور را تأمین می‌کند. مردم می‌گویند با چنین قدرت و نفوذ اقتصادی چگونه ممکن است در صحنه سیاسی و حمایت از رژیم حاکم نقشی

«آبوجا» دیکتاتوری که سالها از حمایت «شل» برخوردار بود و دست این شرکت را برای غارت منابع نفتی نیجریه و تخریب محیط زیست آن باز گذاشته بود. وی اخیراً جای خود را به یک رهبر غیرنظامی داده است.

نداشته باشد؟»

«رویال داچ شل» با داشتن چنین سوابق مشعشعانه‌ای! به کشور ما آمد و ما به رویش آغوش گشودیم. ای کاش فراموش نمی‌کردیم و جلوی موکیش کناوی هم قربانی می‌کردیم تا «الاکرام بالانمام» مصداق بایدا!

مؤسسه آتش نشان

تولیدکننده:

لتمالاه و شیرهای آتش‌نشانی دستگاههای کف‌ساز

خدمات آتش‌نشانی لوازم آتش‌نشانی و لپچی، شارژ سیستم اعلام حریق حفاظت فردی

نشانی: میدان انقلاب، خیابان آزادی، بعد از جمال‌زاده، خیابان ولعصر، پلاک ۱۶۰، کد ۱۴۱۹۸
تلفن: ۵۱ - ۶۴۳۶۲۵۰ - ۶۴۳۶۲۵۱

عضو اتحادیه ماشین‌ساز و فلز تراش تهران